

Letter of Jean

september
2014

Dragi prijatelji,

Mnogi ste mi pisali ob smrti mojega brata Benedikta in mesec pozneje za sestro Terezo. Hvala, hvala za vso vašo ljubezen, dobroto in sočustvovanje. Prevzela me je obsežnost naše družine, razširjene po vsem svetu. Tisti, ki vas je z ljubeznijo in božjo modrostjo nosil v svojem srcu Benedikt in tisti, ki ste bili blizu Terezi, njeni modrosti, ljubezni polni nežnosti, njenemu čudovitemu smislu za humor in nalezljivemu smehu in vsi člani Barke in Vere in luči, ki ste jo poznali. Zame je bilo skoraj normalno, da nas Tereza zapusti po Benediktovem odhodu.

Bil je njen opora vsa minula leta, ki sta jih skupaj preživela v hiši starejših, ki so ga vodile »male sestre ubogih«. Vsako nedeljo ali morda celo pogosteje ji je telefoniral, bil je njena luč, tolažba in upanje v vstajenje. Ne preseneča, da je izdihnila z molitvijo, da bi mu sledila. Hitro je šla za njim!

Ko je bil Benedikt v bolnišnici blizu njihovega samostana v Kanadi, mu nisem mogel telefonirati.

Prosil sem ga, naj v primeru poslabšanja počaka name in to je storil. Bil sem ob njegovi postelji na dan njegove smrti. Ležal je kljub svojemu trpljenju s svojim sladkim nasmehom, ki je dajal življenje vsem okrog njega. Bil je dober in svet menih 68 let, ki je iskal in izžareval prisotnost Boga. V danem trenutku – o, kako sladek človek- je položil svojo roko v mojo in skupaj sva molila v tišini vse do takrat, da se njegov dih in srce nista ustavila. Nisem mogel zadržati svojih solz, njegov zdravnik mi je podajal robček za robčkom. Nisem hotel zapustiti tega mirnega prostora, tiho prisotnost molitve, a moral sem, kajti Benedikt je zapustil stran obale vidnega življenja in odšel na drugo stran. Val med vidnim in nevidnim življenjem je tako šibak in lahen. Vse svoje življenje je poslušal o trenutku srečanja z Njim, ki ga je ljubil in kateremu je podaril vse svoje življenje. Odšel je proti drugi obali.

Hvala, veliki brat! Nadaljevati moram svoje življenje tukaj na tej strani.

En mesec pozneje. Tereza je padla v svoji sobici v Londonu in bila prepeljana v bolnišnico, kjer je bila sama delala mnoga leta. Njen zdravnik je imel težave, razumeti njeno željo, da se ponovno sreča z Benediktom. Terezo – njo, ki je tako čudovito spremljala in negovala na stotine oseb v zadnjih trenutkih njihovega življenja – je občudovanja vredno spremljal zdravnik, ki jo je poznal in jo imel rad. Predlagal je, naj se Tereza vrne k Malim ubogim sestram.

Bil sem pri njej tik pred odhodom iz bolnišnice, bila je v strašni agoniji, ki je nihče ni mogel razumeti. Jo videti v takem stanju, je bilo boleče zame in za ostale. Njen »Prosim, prosim!« je bil kot krik. Po vrnitvi k malim sestram je znova našla mir.

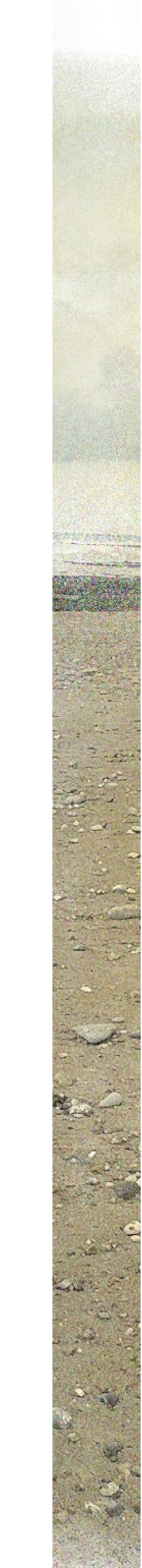
Govoril sem z zdravnikom paliativne oskrbe, ki je skrbel za njo, ko je bila bolj ali manj nezavestna. Vprašal sem ga, kaj misli, koliko časa bo še živela. Povedal mi je, da ima še za dokončati neko duhovno delo, delo priprošnje. Odšla bo, ko bo to dokončala. Naslednji dan je v miru umrla.

Njen pogreb je bil čudovit in upam si reči, da je bil kot slavnosti zaključek let v katerih se je borila za edinstvo med Cerkvami. Pogrebno mašo v canteburijski katedrali z mnogimi prijatelji in člani Barke in Vere in luči je daroval oče David Stanley. Pokopana je na majhnem pokopališču v Barfrestonu, v kraju, kjer je leta 1974 začela s prvo skupnostjo Barke v Angliji. Tam počiva skupaj s prvimi osebami, ki jih je zbrala in ki so svoj prehod v nebeški počitek že opravili.

Tereza je bila čudovita žena, sočutna in ljubeča in sposobna zdravnica. Zelo veliko je doprinesla ne le skupnostim Barke, ki jih je v Angliji in severni Evropi ustanovila in vodila, ampak prav vsem skupnostim Barke. Borila se je za to, da bi naše skupnosti bile kraji rasti in sprejetosti za tiste, ki so to potrebovali zaradi svoje šibkosti pa tudi za tiste, ki so prihajali živeti z njimi. Njeno srce je hrepenelo po zedinjenju kristjanov in vseh ljudi. Pesem njenega življenja in trpljenja je bila: »Da bi bili vsi eno«.

50 let Barke! Ljubeča božja roka nas je vodila vsa dolga leta. Ja, Barka je delo Boga. Bog hrepeni po edinosti, Bog želi, da vidimo v osebah, ki so tako pogosto zavržene in potisnjene ob rob zaradi svoje prizadetosti, da so dragocene in pomembne za naše skupnosti, za Cerkev in za religije. Toliko nas lahko naučijo o humanosti, ne želijo iskati zaslužka, ampak predvsem biti združeni v skupnostih veselja in življenja. Zavržene osebe nas opozarjajo, naj ljubimo in odpremo srca vsaki osebi ne glede na razlike in prav zaradi razlik. Vabijo nas, da odvržemo predsodke zaradi katerih vidimo nekatere osebe kot pomembne in zaničujemo druge. Vabijo nas, da stopamo skupaj proti edinosti velike človeške družine.

Da. Barka je delo Boga. Zahvaljujem se za nežno Božjo roko, ki nas je vodila vse od Rafaela in Filipa v Troslyu proti tolikim drugim osebam po svetu, ki živijo praznovanje in ljubezen.

V Franciji se nas je maja zbralo 2000 v Paray-le-Monial-u, da se zahvalimo za našo zgodovino in za Božjo roko, polno dobrote, ki nas je vodila. Junija se je vsaka skupnost Barke odpravila na pot proti drugi skupnosti Barke, da bi slavili našo edinost in se zahvalili. 27.septembra se bomo mnogi izmed nas zbrali na ulicah Pariza in bomo prepevali in plesali, slavili in se zahvaljevali za tiste, ki so najšibkejši in dajejo življenje ne le nam, ampak tudi mnogim drugim. Potem konec septembra se bodo zbrale v Troslyu po dve osebi prvih skupnosti Barke vsake države in bodo praznovale in se zahvaljevale Bogu za Barko, dar miru.

Moje bivanje v samostanu Orval – in pred tem v karmelu Cognac, kjer sestre molijo že 40 let za Barko in Vero in luč – je bilo mirno in tiho.

Nobenega telefona, nobenega obiska. Prepustil sem se tišini, tišini, ki je polnost, tišini, ki oblikuje moje srce, tišini, v kateri lahko brez strahu in oklevanja odkrijem svoje slabosti, ampak tudi srečam tistega, ki me ozdravlja, Jezusa. Da, Bog ozdravlja mojega duha, moje srce in me vabi k notranji polnosti miru.

Praznujem svoj 86. rojstni dan – koliko mi jih še ostane? Bomo videli. Za zdaj želim nadaljevati svojo pot rasti v ljubezni in sprejemanja vsega, kar sem, svojih slabosti, svojih darov; pot proti končnem počitku in praznovanja v srcu Boga..

Vedno bolj spoznavam kako malo znam moliti. Morda je vse, kar lahko storim to, da se podarim Jezusu in pričakujem njegov sladek in nežen prihod.

Zadnje vrstice tega dolgega pisma pišem ob morju. Prijatelji so nama z Odile posodili hišo (hvala Odile, da skrbiš zame in paziš, da ne padem); čudovita vila s čudovitim pogledom na morje in plažo, kjer dolgi valovi suvajo in se znova umikajo. Čolni drsijo po morju, galebi se prepuščajo vetru ali si z njegovim kljunom utirajo pot. Nenehno spuščajo svoje rezke glasove " krièk krièk, kriou kriou ". Sonce prihaja in odhaja prav tako kot oblaki. Čudovito je videti, kako plaže postajajo raj za otroke! Tukaj je na poseben način prisoten Bog v sijaju stvarjenja. Morje, vedno razgibano v mogočnem gibanju se včasih zdi malo jezno, včasih tako sladko. Vse tukaj je kot premišljevanje o moči in majhnosti Boga, kjer sta majhen in veliki skupaj, sta eno. Zdaj moram zapustiti ta kraj, da nadaljujem svoje življenje duhovnih vaj, srečanj in molitve v Troslyu.

Lepo vas pozdravljam, Jean.